

ISBN 978-94-93155-16-9

NUR 306

Eerste druk, juni 2023

Uitgever: Leeuwenhof

Alle rechten voorbehouden.

Alle rechten behoren aan de dichter.

Foto op voorblad: photo by Simon Berger
on Unsplash (bewerkt)

Op weg naar 1 november

Gedichten

Ingo Audenaerd

In herinnering aan mijn eerstgeboren zoon.

het missen blijft

waar zul je zijn
wanneer tijden verder spinnen
klokken nooit meer luider slaan

waar,
als ruimtes zich oneindig wijden
geesten toch geen sloten kennen

hier en daar
in 't toen en nu
ergens in de tijd?

laat me

laat me nog dromen
van dat wat zou geweest zijn als
een maan in stralend geel gekleed
de hemel kust aan gindse zee,
sneeuw als grote vlokken valt
en zo het branden van mijn ogen koelt
als elke grasspriet 's morgens
de dauwdruppel stil voelt

laat me dan snel sterren tellen
voordat jouw voetstap echt verstomt
het dagelijks leven ongeschminkt
zijn grijs verweeft in horizonten
voordat de bladeren vallen
en in de herfst de tover breekt
die mij uit elke kleinigheid
van heel jouw zijn nog spreekt

jij leeft

jij leeft, al is het slechts in schemer
en bent die reeds in nevelen staat
zoals een meer in het eerste morgenlicht
niet helder, vaal door groen zich breekt

zo sta ik blootsvoets daar
op het stenig strand waar ik niets zie
mijn hand tast naar doorschijnend grauw
wil je beroeren in dat niets

en wat mij blijft is enkel fascinatie
van dode ochtendschemer
aan oevers ongekende oceanen

tot het uiteindelijk in mij stilt

een waanzinnig verlangen
naar papavervelden

duiken
het gezicht
in het zijige rood

draaien, wervelen
armen wijd uitgebreid
vallen
ademloos

naar zwaarte van de aarde
voelen
het groen van blad

schreeuwen, lachen, krijsen
tegen de grijze hemel

wijd,
wijd open het hart

en dan
de stilte van de dood

dagelijkse strijd

stapjes

duizend tranen zwaar

ben ik gevlucht

en toch gebleven

denk aan jouw lachen

en ook aan hoe je keek

zoekend naar tekens

blijf ik gevangen

in deze eindeloze strijd

met mijn verdriet

hoe kan ik

en zo opeens
dan ben je er
en tussen ons
spinnenwebben tijd
die ritselen wanneer wij ons bewegen

plots lijkt dan alles anders

hoop
warmte
nabijheid

hoe kan ik zonder jou?

de deur valt dicht

verdrietig zie ik
hoe de deur zich sluit
en niemand vraagt waarom
ik wou je zoveel tonen nog
van mijn gevoel, gedachten

en neen, ontgoocheld ben ik niet
– hoe zou ik het mogen zijn
zelfs nu er niet meer is dan slechts een kleine spleet
waardoor een streep verlangen valt
naar eeuwigheid

jouw mond die zwijgt
en zachtjes valt een deur in het slot